

2. Чанишева Г.І. Соціальні пільги: поняття, правова природа, класифікація. *Знання європейського права*. 2020. Вип. 3. С. 55-59.

3. Андріїв В.М. Класифікація соціальних пільг. *Соціальне право*. 2017. Вип. 2. С. 91-99.

4. Синчук С.М. Правові ознаки соціальних пільг у сфері соціального забезпечення. *Держава і право*. 2012. Вип. 56. С. 301-306.

Штундер В.Є.,

здобувач вищої освіти

група ЮД-943

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

Науковий керівник :

Золотухіна Л.О.,

доктор юридичних наук, доцент,

професор кафедри

цивільно-правових дисциплін

Дніпропетровського державного

університету внутрішніх справ

ПРОБЛЕМА ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ ЗАЙНЯТОСТІ В УКРАЇНІ

На сьогоднішній день в галузі термінології трудового права багато використовується близьких за змістом складних понять, в яких складовим є термін «молодь» чи «молодий» (а саме, «працевдатна молодь», «молодий працівник», «молодий спеціаліст», «зайнятість молоді», «молодь на ринку праці» й ін. Внаслідок чого у нормотворчості законодавець приймає закони й підзаконні акти, в яких неузгоджені й не уніфіковані загальні визначення і терміни в сфері зайнятості, що гальмує їх правозастосування на практиці. Інакше кажучи, порушуються правила юридичної і законодавчої техніки, що в свою чергу, знижує рівень ефективності законодавства, а юристам-практикам стає складніше захищати права молоді в суді. Також актуальність цієї теми обумовлена тим, що в Україні й нині не проведене комплексне наукове дослідження правових проблем в сфері зайнятості молоді.

«Нині держава стоїть у критичній межі інтелектуальної еміграції, за якої можливі незворотні наслідки. Загрозливою реальністю є також вимивання з національного ринку праці робочих місць з високим та середнім «Освітньої ємністю», створення робочих місць, які негативно впливають на професійну структуру зайнятості, погіршення перспектив зайнятості в галузях, які можуть і повинні стати пріоритетними ». На його думку, посилення глобалізації змушує гнучко реагувати на нові тенденції в сфері зайнятості, особливо сільського населення, в зв'язку з цим необхідно провести кардинальну модернізацію ринку руда України.

В цілому в Україні достатньо фахівців, які мають наукові ступені кандидатів і докторів наук, але проблема полягає в тому, що не відповідає рівень

технічної, лабораторної, інформаційної, патентної інфраструктури, яка необхідна для сучасних досліджень, експериментів і впровадження нововведень в практичну діяльність [1].

За даними статистики лише 3% загальних витрат припадає на обладнання для проведення дослідів і експериментів. Це говорить про недостатності коштів, що виділяються державою на наукову діяльність. Проблема полягає в тому, що дані та інші автори комплексно не розглядали наступні важливі особливості вітчизняного ринку праці:

- 1) низький рівень зайнятості молоді та осіб передпенсійного віку;
- 2) створення нових робочих місць за рахунок розвитку малих і середніх підприємств;
- 3) міграція українських громадян [2].

Оновлення та підвищення технічного рівня робочих місць, в тому числі для того, щоб кожне з них забезпечувало зайнятому прожитковий мінімум і подальше зростання заробітної плати (з урахуванням темпів інфляції).

Це дозволить привести заробітну плату відповідно до продуктивності праці, ліквідувати фіктивні і «неефективні» робочі місця, зменшити приховане безробіття в Україні і, як наслідок, збільшити дохідну частину бюджету країни. Розробка програм сприяння зайнятості, які можуть охоплювати як окремі категорії населення (молодь, жінок, інвалідів, людей старшого віку), так і специфічні випадки загрози безробіття, зумовлені економічною або іншою ситуацією. В Україні такі заходи будуть особливо актуальними через ситуацію на сході країни [5].

Регулювання безробіття в сучасних умовах для забезпечення стійкого економічного зростання України доцільно у таких напрямках:

Для вдосконалення структури зайнятості в Україні необхідно вирішити наступні завдання: зменшити диспропорції зайнятості по регіонах; розвивати державно-приватне партнерство в сфері освіти; створити умови для виходу економіки з «тіні»; стимулювати підприємницьку діяльність безробітних; розробити методичку довгострокового прогнозу потреби в робочій силі за видами економічної діяльності. Крім того, важливо сприяти зайнятості окремих категорій безробітних, таких як молодь, люди старшого віку, а також переселенців. У подальших дослідженнях планується розглянути досвід розвинених країн в боротьбі з безробіттям.

По-перше, боротьба з безробіттям. Існує думка, що якщо в бюджеті недостатньо коштів, то всі їх потрібно направляти в соціальну сферу і немає потреби в таких умовах говорити про підтримку малого бізнесу, нібито дешевше платити допомогу із безробіття. Але ця думка є неперспективною. Як свідчить світовий досвід, підтримка малого бізнесу є найбільш розумною та ефективною формою боротьби з безробіттям. Вартість створення робочих місць у цій сфері в півтора рази дешевше, ніж в будь-якій іншій [3].

Для вдосконалення структури зайнятості в Україні необхідно вирішити наступні завдання: зменшити диспропорції зайнятості по регіонах; розвивати державно-приватне партнерство в сфері освіти; створити умови для виходу економіки з «тіні»; стимулювати підприємницьку діяльність безробітних;

розробити методичку довгострокового прогнозу потреби в робочій силі за видами економічної діяльності. Крім того, важливо сприяти зайнятості окремих категорій безробітних, таких як молодь, люди старшого віку, а також переселенців. У подальших дослідженнях планується розглянути досвід розвинених країн в боротьбі з безробіттям.

Список джерел:

1. Збаразська Л.О. Неоіндустріалізація в Україні: концепт національної моделі / Л.О. Збаразська // Економіка промисловості. 2016. № 3. С. 5–32.
2. Бондар С.М. Щодо формування системи трудового законодавства України. Проблеми й напрямки формування світогляду майбутніх працівників органів внутрішніх справ та забезпечення прав і свобод людини : матеріали Міжнародної науково-практичної конференції 11–12 грудня 2008 р., м. Запоріжжя. Запоріжжя : Юридичний інститут МВС України, 2008. С. 41–44.
3. Жук І.Л. Проблеми зайнятості та працевлаштування населення в умовах прийняття нового Закону України «Про зайнятість населення». Економіка та держава. 2013. № 10. С. 13–15.
4. Демиденко Ю. П. Скорочення застійного безробіття в Україні: профілактика чи лікування?. Формування ринкової економіки: зб. наук. пр. Спец. вип. «Управління людськими ресурсами: проблеми теорії та практики». К. : КНЕУ, 2008. Т. 3 : Регулювання соціально-трудова відносин на ринку праці. С. 327–332.
5. Джема О.В. Співвідношення системи трудового законодавства і системи законодавства про працю. Вісник Запорізького юридичного інституту. 2009. № 1. С. 44–52.
6. Варналій З.С. Основи підприємництва: Навч. посібник /З.С. Варналій. 3-тє вид., випр. і доп. - К. : Знання-Прес, 2006. - 350 с.